

GRČKA MITOLOGIJA KAO INSPIRACIJA

Izložba skulptura Marije Tanasković Papadopulos u Čikagu

Marija Tanasković Papadopulos, skulptor, predstavila se srpskim ljubiteljima ove umetnosti svojom prvom izložbom. Izložbu je otvorio naš cenjeni umetnik Boban Ilić, pa smo ga zamolili da nešto kaže o vajarstvu gospođe Papadopulos.

- Marija Papadopulos, koja živi tek godinu dana u Americi, bavi se figurativnim vajarstvom, malog formata, izuzetno inspirisana mitologijom i legendama. Njene legende bude osećanja topline, naivnosti, ljubavi i želje da se prenese duhovno biće u fizički oblik gline, odnosno keramike. Bez obzira što su to minijature forme u Srbiji imaju monumentalni oblik i ja ih vrlo lako mogu videti kao monumentalna

dela veličine sfinge ili velikih grčkih spomenika Bogova, grčko antičkog doba. Tako da je očigledno da je njena inspiracija lokalna mitologija, a nije isključivo vezana za Grčku i ako se preziva Papadopulos, veoma je uočljiv i upečatljiv uticaj beogradske škole vajarstva i Akademije koju je završila. Očekujem od nje u budućnosti da svoju keramiku pretvori u bronzu, očekujem da poveća svoje formate i da se što bolje i što pre predstavi američkoj publici, a ne samo srpskom okruženju u Čikagu - kaže za Ogledalo, Boban Ilić, skulptor iz Čikaga.

ло на сунцу.

Народ је викао: Живели дринци! Живео 5. пук! Живео 17. пук! Живела артиљерија! Живели пионири! А они су пролазили и пролазили и мени, детету од свега три године, изгледало је да тој дугој колони српске војске нема краја.

Пред сваком јединицом јахао је њен командир или командант. Пред једном четом је војник водио коња без јахача. Доцније су ми мама и баба казале да сам ја узвикнуо: Живео коњ без официра! Официр је погинуо у рату, па је, ето, коњ учествовао у параде трупа без свог господара.

Преко пута куће у којој смо становали биле су касарне, коњушнице

Са четири године, Ваљево, 1914.

и шупе 17. артиљеријског пука. За мене је то било врло, врло интересантно место. Иако су се на капијама налазили стражари, улазак у касарнски круг за децу није представљао неки велики проблем. Провући се испод ограда од бодљикаве жице било је лако, а после тога нико више није обраћао пажњу на нас, јер смо били постали нека врста сталних посетилаца. Војници су нас звали малим војницима, узимали су нас за руку и водили по касарни показујући нам коње, топове, карабине, сењаке,

кухиње и друге делове касарне. Тако смо чули и научили нове речи: топ, хаубица, коњ, оборка, сењање коња, чишћење оружја... Знали смо и чинове: каплар, поднаредник, наредник, официр, командир, командант - али смо запамтили и неке друге изразе, псовке, за које смо, ако би смо их употребили код куће, добили прекор или казну.

Најлепши део дана у касарни било је подне, када се делио ручак. Велики казани пуни густих чорби од поврћа и меса изношени су у круг. Војници су у колонама долазили пред казане и кувари су им давали јело великим кутлачама. Јело је дивно мирисало и било је немогуће одбити понуду за ручак са војницима. А понуде су биле врло честе: "Мали, хајде да ручаш са нама." "Милисаве, сипај ми нешто јела у поклопац за овог малог војника." Кувар је доброћудно сипао јело у поклопац од порције. Јело је било врло укусно, хлеб добар, црни војнички а кашика велика, она којом једу одрасли. Никада у животу нисам слађе ручао.

Када је 1914. године почела мобилизација, Ваљево је опет било пуно народа. Свака железничка композиција довозила је на стотине људи, који су журно одлазили у касарне. Разна кола са коњском и воловском запрегом, кретала су се полако улицама, превозећи људе, жене, децу, храну, муницију, сламу, сено итд.

Становали смо у центру града, на ваљевској пијаци, у кући наших рођака Ненадовића. Кућа је била старинска. Више породица је тада било у њој, али само жене и деца. Мушкарци су били у војсци.

Да ли је у Ваљевоу тада била прва ратна болница?

Од Пецке је долазила бескрајна колона разних кола у њима су седели или лежали рањеници. Кола су одлазила у дворишта војних болница, где су болничари прихватили рањенике. У болнице су биле претворене све школе у Ваљевоу, јер мала болница Дринске дивизије није ни из далека била у стању да прими рањенике који су пристизали са Дрине, Цера, Гучева, Јагодње и других бојишта.

Наставак у следећем броју

Poslastičara - Župa

aperitiva. Na policama je i Nikšičko pivo, naša mineralna i kisela voda...

Tu su i naše novine, pa čak i poznati, "Western Union" koji pruža najbrzi i najsigurniji servis slanja novca. Očigledno je da su vlasnici Župe mislili na mnoge povoljnosti kada su u pitanju njihove mušterije, što potvrđuje da iza

Vlasnik Dule Gošić u svojoj prodavnici Župa

sebe imaju prilično poslovno iskustvo.

Čuli smo da vlasnici otvaraju još jedno mesto u gradu pa smo pitali gospodina Duleta da nam kaže nešto o tome?

- Smatram da nam je potreban jedan ekskluzivan restoran, kakav mi za sada nemamo. Takvog tipa će biti "Grozđ" lociran u Vestmontu, na kome uveliko radimo i plan je da se otvori do jeseni. U pitanju je restoran većeg kapaciteta, za oko 200 osoba, čija će klijantela biti poslovni ljudi, kao i oni koji vole elegantne izlaske na fine večere. Znači imaćemo obavezan, kako to ovde kažu "dress coat", serviraće se samo posebni srpski specijaliteti, pa čak i neki koji su se nalazili na jelovniku našeg srpskog dvora. Mislim da Srbi u ovom gradu zaslužuju jedan restoran za elegantne i svečane privatne proslave.

Poželeli smo ovim vrednim familijarnim ljudima, Duletu i Marini, mnogo sreće u daljem radu i sigurni smo, da će ovakvim poslovanjem odlično raditi i novi restoran koji je na pomolu.

A našim čitaocima preporučujemo da obavezno dođu u Župu na domaću hranu, odličnog kvaliteta, po vrlo pristupačnim cenama. Adresa restorana je:

7921 W. Ogden

Lyons, IL 60534

Telefon: 708-447-9533

Radno vreme:

Radnim danima od 10am - 10pm

Vikendom od 10am - 2am

